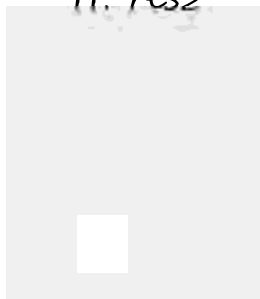

Püspöki Dorka

ENGEDD, HOGY
MEGÉRINTSELEK!

11. rész

2016

Semmi sem változott. Hetek teltek tán el, mióta akkor egyszer, meggondolatlanul engedtem, hogy Martin elhitesse velem, Lorri mesevilága mégiscsak létezik. Meggyőző volt, belementem a játékba, és aztán gyalázatosan vesztettem. Nem úgy, mint a pókeren annak idején...

Miután visszatértem a birtokra, Martin, látva rajtam a terve csődjét, másnapig nem zaklatott. Délután az egyik alkalmazottját küldte maga helyett, hogy nézze meg, vajon készülök-e már az esti mulatságra, ő ugyanis az idecsődített vendégek fogadásával volt elfoglalva. Kedvetlenül közöltem az inassal, hogy időben megjelene a bulin, ne aggódjanak. Volt még a porból, ami segített átvészelnem az éjt, ráadásul pezsgővel is felturbóztam a hangulatot, és ahogy telt az idő, jobban éreztem magam. Reméltem, hogy valamikor összefutok a két pasassal, akiknek a nevére nem emlékeztem, de arra igen, hogy ők is jobbnál jobb finomságokkal kényeztettek korábban. Persze valójában nem volt szükségem rájuk, hogy hozzájussak némi hangulatjavítóhoz. Vanessa külön bejáratú sofőrje, Vince volt a segítségemre ebben.

Ez is egy bódulatásra tervezett estének ígérkezett. Nem spóroltam. A fotelban hanyatt dőlve vártam a hatást, ami gyorsan is érkezett, de a fejem még mindig tele volt Ryannel és a történetekkel. Muszáj volt megdupláznom az adagot. Majd még egy kicsit...

A hosszas, fenségesen frissítő fürdőt követően a gardróbban talált legdögösebb, mégis legkevésbé kurvás estélyit rángattam magamra, amikor belépett Marie. Rámosolyogtam. A nevetéshez minimális energiám volt csak, azt a keveset pedig a lehetséges pácienseimnek tartogattam.

Marie szokás szerint most is elem halmozta a gyémántokkal teli dobozt. Vettem egy mély lélegzetet, és kivettem a legvaskosabb darabot. A lánc úgy nézett ki rajtam, mintha egy börtönben verték volna rám, annyi volt csupán a különbség, hogy ez drágakövekkel volt ékesítve. Undorítónak találtam, de magamon hagytam.

Ben karkötőjét már régebben lecsatoltam a csuklómról, mert ahhoz, amit tenni szándékoztam, nem volt szükségem büntudatot keltő emlékeztetőre. A fésülködőasztal legfelső fiókjában őriztem, a helyére pedig általában egy szintén mázsás kövekkel tarkított karláncot pakoltam. Tonnákkal lettem nehezebb, mire mindene-met felékszereztük.

Marie repesett az örömtől, hogy a kezdeti ellenszenvemet félretéve engedtem a drága csecsebecsék vonzerejének, és a pillantásából ítélve még jól is álltak, bár én kételkedtem. Miután a csaj lelépett, kilestem az erkélyről, hogy áthallatszik-e már a zaj odaát-ról. Az is hallatszott, meg a helikopterek folyamatos érkezése. Martin megint kitett magáért, akárcsak az elmúlt időszak csaknem minden másnapján. Kósza ötletem sem volt, hogy honnan szalajtja ezeket az embereket, de nem igazán érdekelt. A lényeg számított: legyen sok pénzüik, és fizessenek a szolgálataimért.

Még egy csíkot szippantottam gyorsan, mielőtt felvettem volna a szintén gyémántberakásos szandálomat, és a túsarkakon óvatosan tipegve elindultam a buli helyszíne felé. A házigazdát nem láttam, de ez nem akadályozott benne, hogy bevessem magam a vendégek közé. Vanessa sem volt jelen, így kedvemre szó-rakozhattam, flörtölhettem... és csábíthattam.

Jöttek a jelentkezők szép számmal. A kokain felszabadította az elzavart gátlásaimat. Meg sem igen néztem, kivel táncolok, min-dent beleadtam, hogy aktuális parkett-partnerem úgy érezze, őt választom ma éjszakára szexuális partneremül. Azaz vele dugat-om meg magam. Csakhogy még nem döntöttem. Ez a része min-dig nehéz volt.

Egyik pasi karjaiból a másikéba szédültem, a pezsgőt szün-telenül töltötték belém, a lábaimat könnyednek éreztem, az egész álomszerű volt. Mintha nem is velem történne. Ennek örültem, mert úgy gondoltam, ha másnap reggel majd felébredek, maxi-mum csak a mellettem szuszogó illető juttathatja az eszembe az éj-szaka egy-két homályos részletét, de az is hamar kitörlődik majd

az agyamból. Szentül fogadtam, hogy nem gondolok egyébre, kizárólag az élvezetre.

Merészen odáig vetemedtem, hogy tánc közben az illendőnél szorosabban tapadtam a felkérőimre, de igazság szerint egyikük sem izgatótt, így hamar ráuntam a játékra.

Mikor sikerült leráznom a hódolóimat, kiléptem az erkélyre, hogy kiszellőztessem a fejem. No meg azért is, hogy bekapjak két-három szem tablettát. Utóbbiról gyorsan letettem, amikor egy hang váratlanul felém reppent a sötétségből. Martin volt a gazdája.

- Hogy érzed magad?

- Jól! - fordultam a felparázsló szivar irányába. Még egy mosolyt is sikerült az arcomra erőltetnem, ő eközben közelebb lépdelt hozzám.

- Örülök, igazán! - állt meg mellettem a bentről kiszűrődő fénycsíkon. - De az utóbbi időben, főleg azóta... mintha nem volnál egészen önmagad.

Az arca szigorúságot tükrözött. Tudtam, mire céloz. Nem akartam lebukni előtte; megdicsértem magam, hogy nem vettem még elő a ruhám rejtett zsebéből az ott lapuló tablettákat.

- Ez vagyok én! - bizonygattam tovább mosolyogva hősiesen. - Talán becsíptem egy picit - kuncogtam fel, és két lépést téve közelebb húzódtam hozzá.

- Remélem, semmi mással nem dobod fel a hangulatodat ma éjjel. Van egy olyan érzésem, hogy így is épp elég izgalomban lesz részed - morogta, miközben eloltotta a szivarját. Szóltanul figyeltem, és vártam a további fejmosást, ám ekkor hirtelen témát váltott. És nem is akármilyen irányba. - Ryan itt van.

Ami azt illeti, az izgalmakat illetően nem tévedett. Máris kihagyott, aztán veszetre gyorsult a szívverésem, egy pillanatig levegőt sem kaptam. Semmi sem hathatott volna rám józanítóbban, mint ez a három rövid szócska, köztük egy névvel. Az ő nevével.

- Mi? Mit keres itt?! - faggatóztam ingerülten.

- Nyilván téged - jött a logikus felelet.

Bosszantott, hogy nem én fedeztem fel az ittlétét, az még inkább, hogy nem jöttem rá rögtön, amint beléptem a terembe. Már az elejétől kezdve éreztem valami furcsát, fájdalmasan ismerőset, csak beazonosítani nem tudtam pontosan; hála a drognak.

Hát, most már tudtam, mi volt az a furcsa. Ő. Ő és a hatása, amit akkor is képes volt gyakorolni rám, mikor nem is tudtam róla, hogy a közelemben van. A mágnes.

- Mi a fenének jött ide?! - dühöngtem, mert most nem akartam látni, sőt, soha többé nem akartam látni!

- Elárulod, hogy mi történt Portlandben? - érdeklődött melőlem Martin a mellvédnek támaszkodva. Kifelé bámult, de olyan érzésem volt, mintha engem figyelne jobban, nem a kertet.

- Nem fontos - vontam vállat. - Meggondoltam magam vele kapcsolatban és kész. Semmi jelentősége! - háritottam.

- Oké. Ne mondd el, ha nincs hozzá kedved, de nem kerülheted őt a végtelenségig - figyelmeztetett.

Ekkorra viszont már körvonalazódott bennem egy bosszúféle, vagyis inkább amolyan majd én megmutatom, milyen fából faragtak szerű sablon, úgyhogy könnyed mosolyt vetettem Martin felé. A hangulatomra rádolgozott az elfogyasztott búfelejtő is, amelyet nem túl kesztyűs kézzel adagoltam magamba korábban. Egyik fajtáját sem.

- Ne aggódj! Nemsokára tudni fogja, hányadán állunk - indultam vissza. - Ja! Azért nem árt, ha ráállítasz valakit a villany főkapcsolójára. Nehogy megint kísértésbe essen.

Ezzel visszasétáltam a tömegbe. Most már be tudtam azonosítani, merre lehet, mert határozottan jobbra húzott a szívem. Nem kellett odanéznem, éreztem, hogy ott van. A vonzásnak ellenállva balra indultam. Minden erőmre szükségem volt ehhez.

A hibát ott vétettem, hogy nem néztem körül, így egyenesen Doug karjaiban landoltam. Vele már háromszor táncoltam, de nem tűnt túl vállalkozó kedvűnek, már ami a kábító mellékszereplőt illeti. Ennek ellenére hagytam, hogy újra táncba vigyen.